

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **M.U.**, nar. ..., bytem ..., zastoupeného Mgr. Martinem Chrástecským, advokátem se sídlem AK ve Zlíně, U Sokolovny 121, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, oddělení dopravy a správních agend, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, P.O. Box 220, 776 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2013, č. j. ..., sp. zn. ..

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobce má povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení 2.330 Kč, do 15-ti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d ň ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že dne 8. 3. 2013 vydal MěÚ Uherské Hradiště, odbor dopravy, rozhodnutí č. j. ..., č. případu: 2012/1261 (dále jen „Rozhodnutí“), kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c) odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že dne 31. 7. 2013 v 13:08 hod v obci ... na silnici ... v ulici ... v místě podjezdu místní komunikace vedoucí na sídliště ..., u bývalé „panelárny“ řídil ve směru od ..do ... osobní motorové vozidlo zn. ... RZ: ... nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla naměřena jízda 93 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 90 km/h. Tímto jednáním měl žalobce porušit ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši .. Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši ... Kč. Žalobce podal proti tomuto Rozhodnutí v zákonné

lhůtě odvolání, dle kterého s rozhodnutím nesouhlasí a napadal jej v celém rozsahu i obsahu pro jeho nesprávnost, nepřezkoumatelnost a neurčitost, zejména co se týká popisu samotného skutku, dále pak pro porušení ustanovení upravující postup správního orgánu v přestupkovém řízení, neboť správní orgán I. stupně neprovedl dokazování prostřednictvím svědecké výpovědi zasahujícího policisty, který obsluhoval měřící zařízení, a na to navazující porušení povinnosti umožnit žalobci seznámit se s podklady pro vydání Rozhodnutí, jakož i další vady řízení předcházejícího vydání Rozhodnutí i vady samotného Rozhodnutí.

Odvolací orgán – žalovaný, přezkoumal v intencích podaného odvolání Rozhodnutí a dne 23. 4. 2013 vydal pod č. j. ..., sp. zn... (dále jen Rozhodnutí o odvolání), kterým dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu výrok o vině změnil následovně: „*Pan M. U., nar. ..., trvale bytem ... vinen tím, že dne 31. 7. 2013 v 13:08 hod v obci .. na sil. .. v ul. ...v místě **nadjezdu** místní komunikace vedoucí na sídliště ... u bývalé „panelárny“ řídil ve směru od .. do ... osobní motorové vozidlo zn. .. RZ: ... nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla orgánem Městské Policie Staré Město naměřena rychlost jízdy 93 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši +/- 3 km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 90 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost, stanovenou pro jízdu v obci na 50 km/h, tak překročil nejméně o 40 km/h.*

Ve zbytku pak žalovaný rozhodnutí potvrdil, tj. výrok o sankci a výrok o náhradě nákladů řízení zůstaly beze změny.

Žalobce napadal rozhodnutí žalovaného v obou jeho výrocích.

Namítal, že byl na svých právech zkrácen v důsledku nesprávného přezkumu rozhodnutí žalovaným.

Zejména namítal, že žalovaný potvrdil postup správního orgánu I. stupně, kterým mu nebylo umožněno seznámit se v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu s podklady pro vydání rozhodnutí, čímž bylo porušeno jak samotné ust. § 36 odst. 3 správního řádu, tak i právo na spravedlivý proces.

Žalobce byl správním orgánem I. stupně předvolán k ústnímu jednání, které bylo nařizeno na den 12. 2. 2013 v 8:30 hod. Žalobce byl seznámen s tím, že v tento den bude proveden výslech svědků, a to v 9:00 hod str. H. a v 9:30 hod str. N. (oba strážníci Městské policie ...). V tomto předvolání byl žalobce poučen, že „*na základě ust. § 36 odst. 3 správního řádu máte možnost na závěr ústního jednání před vydáním rozhodnutí vyjádřit se k podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění písemnou nebo ústní formou do protokolu*“.

Žalobce využil svého práva na právního zástupce, kdy nařízeného ústního jednání se dne 12. 2. účastnil pouze tento zástupce. Tento ihned po zahájení ústního jednání vyjádřil jednak nesouhlas žalobce s předmětem přestupku, ale rovněž navrhl „*výslech zasahujících policistů s tím, že se dále k věci vyjádří po provedení těchto výslechů*“. Následně na to byl

zástupce žalobce informován, mimo protokol bylo správním orgánem sděleno, že bude nařízeno pokračování ústního jednání za účelem předvolání omluveného svědka str. H. Právní zástupce žalobce tak pokládal ústní jednání za neskončené a z taktických důvodů se nechtěl ke svědecké výpovědi vyjádřit, neboť zde existuje obava, že správní orgán by mohl druhého svědka, zaměstnance městské policie, případně ovlivnit, neboť jsou spolu de-facto kolegové.

Žalobce pokládá shora uvedený postup rovněž za znak porušení zásady legitimního očekávání (ust. § 2 odst. 4 správního řádu) a rovněž zásady dle ust. § 4 odst. 4 správního řádu, neboť po skončení jednání dne 12. 2. 2013 správní orgán I. stupně nedal nijak najevo, že by dokazování bylo skončeno, resp. že by žalobce měl možnost se seznámit s podklady před vydáním rozhodnutí. Žalobce má za to, že postupem, při kterém je obviněný z přestupku poučen v předvolání k ústnímu jednání o možnosti se vyjádřit k podkladům před vydáním rozhodnutí, není splněna podmínka stanovená v ust. § 36 odst. 3 správního řádu. V mnohých případech jsou ústní jednání odročována, resp. je v nich pokračováno za účelem doplnění dokazování. Obviněnému z přestupku tak musí být správním orgánem dána možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, jakmile správní orgán pokládá dokazování za skončené, o čemž musí být obviněný z přestupku obeznámen. Obviněnému z přestupku tak nemůže jít k tíži, že nerozpozná okamžik, kdy správní orgán pokládá dokazování za skončené. Žalobce dále uvedl, že pro pokračování jednání rovněž nasvědčovaly skutečnosti, jež vyšly najevo ze svědecké výpovědi str. N.

Žalobce rovněž namítá, že o upuštění od svědecké výpovědi druhého svědka nebyl informován při ústním jednání dne 12. 2. 2013, ale rovněž tato skutečnost nebyla odůvodněna ani v samotném Rozhodnutí správního orgánu I. stupně. S ohledem na to, že se jednalo rovněž i o důkazní návrh žalobce, měl by se správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí s tímto návrhem vypořádat, resp. odůvodnit, proč k provedení tohoto důkazu nepřistoupil. Dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu se správní orgán musí v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat s návrhy a námitkami. Tato náležitost rozhodnutí však splněna nebyla, což způsobilo nepřezkoumatelnost Rozhodnutí. Svůj důkazní návrh provedením svědecké výpovědi str. H. žalobce řádně odůvodnil ve svém odvolání proti Rozhodnutí, avšak žalovaný se s tímto rovněž zvláště nezabýval. Žalovaný v Rozhodnutí odvolacího orgánu důkazní návrh žalobce odmítl s tím, že *„odvolací orgán ve svém odůvodnění řádně odůvodnil, na základě jakých skutečností byla prokázána vina obviněného, řádně vyhodnotil i svědeckou výpověď M. N.“*. Žalobce toto považuje za porušení práva na spravedlivý proces, neboť odůvodnit svoje rozhodnutí měl již správní orgán I. stupně, nikoliv až žalovaný jako odvolací orgán. Správní orgán pak měl i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být uložena povinnost (ust. § 50 odst. 3 správního řádu, jež bylo porušeno).

Žalovaný se dále odmítl zabývat důkazním návrhem žalobcem z důvodu zásady procesní ekonomie. Žalobce však uvedl, že tato zásada nezbavuje správní orgán rozhodujícího o přestupku povinnost zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Zásada procesní ekonomie nemůže být v žádném případě k jeho tíži. Žalovaný vypořádání s odvolacími důvody žalobce blíže neodůvodnil, rovněž se konkrétně nevypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti Rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalobce ve svém odvolání odůvodnil, proč a jaké pochybnosti má ve zjištěném skutkovém stavu. První pochybnost týkající se rovněž popisu skutku v samotném Rozhodnutí, jakož i v Rozhodnutí odvolacího orgánu má žalobce v přesném místě, kde bylo strážníky měřeno.

Svědka N. při svědecké výpovědi dne 12. 2. 2013 uvedl, že „*stanoviště radaru bylo u podjezdu... u firmy ..*“, ačkoliv do mapy zakreslil nadjezd na ulici ... Žalobce však namítl, že podjezd u ... se nachází asi 650 m od místa, které zakreslil do mapy. Žalobce namítl nesprávně zahájené správní řízení, rovněž navrhl pokračování jednání za účelem odstranění pochybností o skutkovém stavu. Žalovaný tyto pochybnosti údajně odstranil výkladem svědecké výpovědi a změnil výrok Rozhodnutí. Žalobce však trvá na chybném popisu skutku v Rozhodnutí odvolacího orgánu.

Další pochybnosti, které mají dle žalobce zásadní vliv na správnost zjištění skutkového stavu, je především měření radarem strážníky městské policie. Dle ust. § 79 a) zákona o silničním provozu, je obecní policie oprávněna k měření rychlosti jen za splnění následujících podmínek:

1. měření výhradně na místech určených Policií ČR a
2. při měření postupovat v součinnosti s Policií ČR

S ohledem na to, že správní orgán I. stupně tyto zásadní skutečnosti při výsledku nezjišťoval, musel se na ně dotázat zástupce žalobce. K první podmínce svědek N. uvedl: „*je několik míst určených Dopravním inspektorátem Policie ČR Uh. Hradiště, konkrétní místo z těch schválených určuji já*“. V druhé podmínce však svědek N. uvedl: „*již nevím, obvykle před měřením Policii ČR o tomto telefonicky informuji*“. Správní orgán však nijak nedoložil, zda-li byla Městská policie oprávněna měřit rychlost vozidel na daném úseku, rovněž neučinil ani žádný dotaz, zda-li bylo měřeno skutečně v součinnosti s PČR. Pokud není najisto prokázána tato skutečnost, není možné označit měření rychlosti městskou policií v souladu se zákonem. Rovněž i případné důkazy svědčící v neprospěch obviněného z přestupku, nelze ve splnění podmínek dle ust. § 79 a) zákona o silničním provozu ve správním řízení použít. Žalobce se domnívá, že v tomto případě měla být aplikována zásada *in dubio pro reo* a nebo mělo být přistoupeno k dalšímu dokazování.

Žalovaný u shora uvedené námítky se spokojil pouze s tvrzením svědka, že městská policie, u které je zaměstnán, obvykle postupuje v součinnosti s PČR, a označil tento postup plně v souladu se zákonem. Žalobce se však s takovým odůvodněním nemůže ztotožnit, neboť jeho vina musí být prokázána na jisto, a tato podmínka splněna není, pakliže není prokázáno, že bylo měřeno v součinnosti s PČR i v daném případě, resp. v daném měření dne 31. 7. 2013. Tímto byl žalobce zkrácen na právu na spravedlivý proces, neboť správním orgánem nebyla splněna povinnost stanovená v ust. § 50 odst. 2 správního řádu.

Další pochybností, která vyšla najevo ze svědecké výpovědi svědka N. a ze snímku pořízeného radarem, je, zda-li bylo při měření radarem postupováno v souladu s návodem k obsluze. Na snímku z radaru jsou totiž zachycena dvě protijedoucí vozidla. S ohledem na to,

že vyhodnocení snímku mohl v době měření provést pouze druhý svědek H., žalobce při výslechu svědka N. omezil své otázky týkající se měření radaru na minimum, neboť předpokládal, že tyto otázky bude směřovat na svědka H., který měl být rovněž vyslechnut.

Žalobce ve svém odvolání navrhl provedení dokazování prostřednictvím návodu k obsluze radaru, přičemž svůj návrh řádně zdůvodnil. Žalovaný tento návrh odmítl, neboť *„právní zástupce obviněného v podaném odvolání neuvedl, na základě jakých svých osobních zkušeností či vlastních poznatků dovozuje to, že by dvě vozidla zachycená na snímku z radaru měla dokazovat chybné měření, a jak by mělo ovlivnit přesnost měření radaru jeho umístění mezi zábradlím a protihlukovou stěnou, když k tomu nedoložil jediný důkaz.* Žalobce k tomu uvedl, že návod k obsluze předmětného radaru neměl v době podání odvolání k dispozici, neboť získat tento návod k obsluze je poměrně komplikovaná záležitost, a uvádí, že vyžádat si tento návod mohl správní orgán při své úřední činnosti. Žalobci se však již tento návod podařilo získat a proto může předložit str. 15 návodu k obsluze daného radaru, ve kterém je popsán jev zachycení dvou protijedoucích vozidel, kdy se při tomto sčítají rychlosti obou vozidel. Tento jev by pak odpovídal i naměřené rychlosti žalobce ve výši 93 km/h bez odečtení možné odchylky. Žalobce tvrdil, že si není vědom přestupku, nedomníval se, že by překročil povolenou rychlost, a rozhodně nikoliv o více jak 40 km/h. V případě, že by vozidlo žalobce i druhé vozidlo zachycené na snímku jelo přibližně rychlostí 50 km/h, rychlost by pak odpovídala rychlosti uvedeného snímku. Na str. 15 návodu k obsluze je rovněž zmínka o velkoplošné odrazové ploše, kdy žalobce má za to, že právě druhé zachycené vozidlo na snímku – dodávkové vozidlo, tento popis bez dalšího splňuje. Na str. 12 návodu k obsluze jsou dále popsány podmínky umístění radaru, resp. jakým místům je nutno se vyhnout. Žalobce má za to, že právě i protihluková stěna a zábradlí jsou prvky, které mohly mít vliv na správnost měření. Odmítnutím provedení tohoto důkazu pak žalovaný porušil právo obviněného na obhajobu i na spravedlivý proces.

Dále namítá, že z již samotného ověřovacího listu č. 90/12 k radaru je zřejmé, že *„Rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržení Návodu k obsluze“.*

Svědka N. dále uvedl, že *„vozidlo bylo po celou dobu pod dohledem strážníků, část viděl kolega u radaru, část úseku jsme viděli ze stanoviště pro zastavování vozidel a části vidíme z obou stanovišť“.* Čili je zřejmé, že uvedený svědek nemohl vypovídat o skutečnostech, kterých nebyl svědkem. Zvláště pak na moment změření vozidla žalobce, tento svědek neměl žádný vliv na obsluhu radaru, jakož i vyhodnocení snímku z radaru.

V případě námítky nesprávné obsluhy radaru se žalovaný spokojil s tvrzením svědka N., který byl u ustavení radaru, k otázce *„Co vše je nutné udělat, aby radar byl ustanoven v souladu s návodem o obsluze?“*, uvedl: *„Dodržet návod k obsluze“.* Dále uvedl, že *„v případě chybného nastavení snímek neukazuje příslušné údaje“.* Žalobce k tomu uvádí, že nejenže z návodu k obsluze nevyplývá, že by radar neukazoval příslušné údaje v případě chybného nastavení, ale především se nemůže spokojit s odpovědí svědka, osoby proškolené k obsluze daného radaru, ze které je patrné, že mu není známo, jak se s radarem skutečně měří. Svědek podmínky měření definoval kruhem a žalovaný se s touto odpovědí spokojil a vyvodil z ní závěr o vině, což je však v rozporu jak s logickým myšlením, tak i se zákonem. Žalobce namítá, že nemůže být aprobován způsob dokazování, při kterém svědek uvede, že

bylo měřeno v souladu s návodem k obsluze, protože byl dodržen návod k obsluze, ačkoliv z dalších okolností vyplývá, že tomu tak nebylo. V tomto případě pak nemůže mít svědecká výpověď přednost před ostatními skutečnostmi, které vyšly při dokazování najevo.

Žalovaný rovněž nesprávně vyhodnotil doplňkové údaje na snímku z radaru, když uvedl, že „pokud se na snímku objeví dvě vozidla, tak při výtisku z radaru se zobrazí i směr jízdy měřených vozidel a je tam zobrazena šipka, přičemž i tuto skutečnost si odvolací orgán ověřil ze záznamu o přestupku, na jehož fotografii je šipka nad vozidlem RZ ... a v textu je uvedeno, že vozidla jsou měřena na příjezdu směrem k radaru. Z uvedeného bylo opětovně nepochybně zjištěno, že radar byl nastaven v souladu s jeho návodem a měřeno bylo vozidlo RZ ... a nikoliv druhé vozidlo, které od radaru odjíždělo a nad kterým nebyla šipka“. Žalobce namítá, že tímto žalovaný projevil svůj nesprávný postup při přezkumu Rozhodnutí, když posuzuje soulad měření s návodem k obsluze, aniž by tento návod k obsluze měl skutečně k dispozici.

Žalovaný i správní orgán I. stupně se pak nezabývaly technickou přijatelností výpovědi svědka.

Žalobce pro úplnost uvádí, že v samotném výroku Rozhodnutí i Rozhodnutí odvolacího orgánu je uvedeno „...přičemž mu byla orgánem Městské policie Staré Město naměřena rychlost jízdy 93 km/h“. Žalobci přitom není známo, kterým orgánem Městské policie Staré Město rychlost v daném případě měřila a zda-li vůbec takovým orgánem disponuje. Dle zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, obecní policie není nijak orgánově členěna a rovněž v tomto zákoně není ani zmínka o orgánu, kterým by obecní policie prováděla měření rychlosti. Žalobce tak namítá, že výroky Rozhodnutí odvolacího orgánu i Rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou nesprávné, neboť se nezakládají na pravdě či jsou fakticky nemožné.

Žalobce ve svém odvolání navrhl předvolání svědka H., který měl potvrdit, jak bylo měřeno, jak byl radar umístěn, jak a kterým směrem jelo skutečně vozidlo žalobce, jak manipuloval s radarem v době měření. Ačkoliv tohoto svědka měl správní orgán I. stupně vyslechnout již v samotném řízení I. stupně, nebyla tato výpověď připuštěna ani žalovaným. Ten provedení svědecké výpovědi odmítl z důvodu zásady procesní ekonomie a konzistentnost v provedeném dokazování porovnával nikoliv s případně druhou svědeckou výpovědí svědka H., nýbrž s obsahem spisu, ze kterého však byly patrné vzájemné rozpory. Žalobce však opakovaně odmítá, že by skutkový stav byl dostatečně zjištěn pouze provedeným výsledkem jediného svědka, který navíc neměl vliv na samotné měření, nevyhodnocoval snímek, na kterém byl zachycen žalobce. Navíc právě na druhého svědka chtěl žalobce směřovat svoje dotazy týkající se daného měření radarem, jakož i jeho ustanovení.

V daném případě žalovaný uvedl, že svědek N. byl přítomen při ustavení radaru, prováděl kontrolní snímky, avšak svědek uvedl místo, kde radar společně se str. H. umístili, které již samotné je v rozporu s návodem k obsluze.

Žalovaný i přes shora uvedené konstatování, že „rozhodnutí správního orgánu je jinak v souladu s právními předpisy a současně není v rozporu s veřejným zájmem a vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti“. Žalobce má za to, že výše uvedl dostatek objektivních pochybností, jak o správnosti zjištěného skutkového stavu, jakož i řízení jemu předcházejícího, o souladu rozhodnutí s právními předpisy i o řádném přezkumu napadeného rozhodnutí. Má tedy za to, že byla porušena zásada materiální pravdy, neboť nebyly připuštěny pochybnosti o správně zjištěném skutkovém stavu, ač na ně žalobce neustále poukazoval.

Navrhoval proto, aby rozhodnutí žalovaného vydané dne 23. 4. 2013 bylo zrušeno, stejně tak jako rozhodnutí Městského úřadu Uh. Hradiště ze dne 8. 3. 2013 a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že má za to, že správní orgán I. stupně spolehlivě zjistil přesně a úplně skutečný stav věci. K žalobním námitkám uvedl následující:

Pokud jde o námitku žalobce o porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu a tím i právo na spravedlivý proces, žalovaný již ve svém rozhodnutí na str. 12 ve třetím odstavci uvedl, že správní orgán v předvolání k ústnímu jednání na den 12. 2. 2013 informoval žalobce a jeho právního zástupce o zamýšlených výsleších svědků nad rámec jeho zákonem stanovených povinností a proto později, když jeden ze svědků se z nařízeného ústního jednání řádně omluvil, nicméně výpověď druhého ze svědků řádně objasnila skutkový stav, především i z pohledu, že i tento svědek byl osobně přítomen instalaci radaru, odpadl tak důvod pro předvolání a výslech druhého svědka, přičemž žalobce byl správním orgánem v předvolání k ústnímu jednání řádně poučen o tom, že při tomto ústním jednání správní orgán předpokládá ukončení dokazování a na jeho závěr bude mít žalobce možnost v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se k podkladům před vydání rozhodnutí. Přestože se jeden z předvolaných svědků omluvil a nedostavil se, nemohl žalobce ani jeho právní zástupce nabýt legitimního očekávání, že správní orgán bude pokračovat v přestupkovém řízení při dalším ústním jednání, protože protokol z tohoto ústního jednání neobsahuje jakoukoli zmínku, že by se ústní jednání odročovalo za účelem výslechu dalšího svědka. Správní orgán rovněž žalobci neubral jeho právo upravené v § 4 odst. 4 správního řádu, tj. uplatňovat práva a oprávněné zájmy, což je patrné z toho, že žalobce při uvedeném jednání navrhl výslech zasahujících policistů. Ovšem, jak bylo rovněž uvedeno již v rozhodnutí žalovaného na str. 12 v odst. 3, „Přestupkové jednání vede správní orgán na základě zásady vyšetřovací a tento je i dle § 50 odst. 2 a 3 správního řádu odpovědný za opatření a provedení všech důkazů potřebných k řádnému zjištění skutkového stavu, přičemž obviněný může na svou obhajobu navrhnout provedení důkazů, ale správní orgán není povinen je provést“. Jediným korektivem, které důkazy je nutné provést a které nikoliv, ať již jsou obstarány z moci úřední či na návrh účastníka řízení, je zásada materiální pravdy upravená v § 3 správního řádu. Na základě této zásady správní orgán provede jen ty důkazy, které mohou přispět k objasnění skutkového stavu věci. Vzhledem k tomu, že podle názoru správního orgánu, jak uvádí na str. 5 jeho rozhodnutí, „řízením bylo prokázáno, že se obviněný skutečně přestupku dopustil“, nepřistoupil správní orgán již k provádění dalších důkazů, protože tento postup by byl v rozporu se zásadou ekonomie řízení upravenou v § 6 odst. 2 správního řádu. Přičemž důvodem neprovedení výslechu druhého svědka bylo právě zjištění skutkového stavu, o němž nebyly důvodné pochybnosti a nikoliv ekonomie řízení, jak správně uvádí žalobce ve své

žalobě. Z uvedeného plyne, že správní orgán žalobce řádně seznámil se skutečností, že ve věci po provedeném ústním jednání bude ukončeno dokazování a žalobce neměl důvod nabýt jiného dojmu a očekávat, že v dané věci bude prováděno další dokazování, čímž správní orgán nezkrátil žalobce na jeho právu dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce není oprávněn vynucovat na správním orgánu provádění dalších důkazů a jejich provedením podmiňovat své vyjádření ve věci samé. Žalobce jako obviněný v dané věci měl v souladu s ust. § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladly za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu a podávat návrhy, přičemž za následek, že se o tyto práva připravil svým procesním taktizováním, nenese správní ani odvolací orgán odpovědnost.

Dále k tomu, že se správní orgán v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal s námitkou na výslechu dalšího svědka uvedl, že jak bylo již shora uvedeno, správní orgán se k ní ačkoliv stručně, ale přece jen vyjádřil na str. 5 jeho rozhodnutí, kde uvedl, že „k námitce k provedení výslechu zasahujících strážníků byl v dalším řízení proveden důkaz výslechem svědka – zasahujícího strážníka. Dalším řízením bylo prokázáno, že se obviněný skutečně přestupku dopustil“. Z čehož lze implicitně dovodit zdůvodnění upuštění od výslechu druhého ze svědků, jak uvedl žalovaný v jeho rozhodnutí, z důvodu, že skutkový stav byl prokázán bez jakýchkoliv pochybností a proto bylo od dalšího dokazování upuštěno. Vzhledem k tomu, že se správní orgán s touto námitkou přece jen vypořádal, i když stručně, nelze jeho rozhodnutí z tohoto důvodu pokládat za nepřezkoumatelné. Dále je třeba upozornit, že prvoinstanční i odvolací řízení tvoří jeden celek a není možné přistupovat k žádnému pravidlu mechanicky. Tak jako život je sám o sobě značně mnohotvárný a přináší situace, které nelze vždy svázat obecným pravidlem, tak i jev opomenutého důkazu zásadně nemusí být vadou rozhodnutí, které není konečné, neboť odvolání proti němu má suspenzivní i devolutivní účinky. Podstatou odvolacího řízení není jen samotný přezkum spočívající ve vyhledávání nedostatků rozhodnutí prvostupňového, ale je součástí nalézacího řízení. I v odvolacím řízení lze provádět dokazování, včetně hodnocení jednotlivých důkazů. Podstatou zásady dvojinstančnosti, která ovládá správní řízení, je míněno to, aby o téže věci mohly rozhodovat dvě instance, jejichž vztah podřízenosti a nadřízenosti je omezen pouze na otázky vlastního předmětu řízení a kontrolní činnosti spojené právě s těmito řízeními. Tedy odvolací orgán musí přezkoumat odvoláním napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo „s čistou hlavou“, tedy bez jakýchkoliv instrukcí či znalostí věci ještě předtím, než je mu předložena k odvolacímu řízení. Dvojinstančnost tedy představuje rozšíření ochrany práv adresátů, správně právní regulace, a to, že věc bude řešena a následně přezkoumána dvěma úředníky, lidmi třeba i různého stupně vzdělání, životních postojů, zkušeností, zájmů, hodnotové orientace, a třeba i momentálního rozpoložení tak, aby věc mohla být nazřena a posouzena ze všech možných úhlů pohledu s cílem dobrat se nejlepšího možného rozhodnutí o právech a povinnostech a eliminovat možné chyby. Dalším rozměrem zásady dvojinstančnosti správního řízení, který je vlastně jen praktickým vyústěním předchozích úvah, představuje nemožnost v odvolacím řízení rozhodnout odlišně od rozhodnutí prvostupňového v případech, kdy je vnímána možnost odvolání proti např. nově uložené povinnosti. Ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu to ostatně normuje zcela přesně, když umožňuje odvolacímu orgánu napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit, přičemž změnu nelze provést, pokud by tím některého z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. V daném případě z této zásady dvojinstančnosti odvolací orgán nijak nevybočil tím, že rozšířil poněkud stručné a spíše implicitní vysvětlení správního orgánu, spočívající ve výslechu jednoho ze zasahujících policistů.

V žalobní námitce týkající se rozdílnosti v umístění radaru a nesprávně zahájeného správního řízení v důsledku toho, uvedl, že žalovaný se k této námitce vyjádřil ve svém rozhodnutí, přičemž vyjádření začíná na konci str. 9 větou „Rovněž místo spáchání přestupku...“ a končí na začátku str. 10 větou „Tuto skutečnost potvrzuje i fakt“, na něj plně odkazuje.

K námitce ve vztahu k ust. § 79 odst. 1 zákona o silničním provozu žalovaný uvedl, že smyslem shora citovaného ustanovení je pouze to, aby v praxi nedocházelo k měření rychlosti vozidel na stejném místě, tj. jak PČR, tak obecní policii. Přičemž z provedeného dokazování, a to z výsledku strážníka N. provedeného při ústním jednání dne 12. 2. 2013 bylo na základě svědecké výpovědi prokázáno, že bylo měřeno na místě určeném PČR, protože tento vypověděl, že „je několik míst určených dopravním inspektorátem Policie ČR Uherské Hradiště, konkrétní místo z těch schválených určuji já“, přičemž žalovaný neshledává důvod toto jeho tvrzení přezkoumávat, protože strážník městské policie, který musí splňovat náročné požadavky, aby mohl vykonávat své povolání, je zřejmě schopen dostát této jednoduché zákonné povinnosti. K druhé námitce, tj. měření vozidel v součinnosti s PČR, strážník N. v jeho svědecké výpovědi na otázku, zda oznámil PČR místo a čas tohoto měření před samotným měřením dále uvedl, že „Již nevím, obvykle před měřením Policii ČR o tom telefonicky informuji“. Z tohoto důkazu opětovně vyplynulo, že obecně postupuje v souladu se zákonem, ale je běžné, že s delším časovým odstupem od doby měření si přesně nevybavuje, zda v tomto konkrétním případě Policii ČR skutečně telefonicky informoval, přičemž nic nenasvědčuje, že tomu tak nebylo, protože k duplicitnímu měření, jak Policii ČR, tak městskou policii na totožném místě nedošlo, a proto má žalovaný za to, měření obecní policii proběhlo z hlediska obou zákonných podmínek v souladu se zákonem.

Dále pak žalovaný uvedl k další žalobní námitce, kde namítá pochybnosti, které vyšly najevo ze svědecké výpovědi svědka N. a ze snímku pořízeného radarem, a to, zda-li bylo při měření radarem postupováno v souladu s návodem k obsluze.

Žalovaný k tomu uvedl, že žalobce vytrhl z celého kontextu jeho zdůvodnění odmítnutí provedení dokazování prostřednictvím návodu k obsluze, tak jak to žalovaný odůvodnil a použil jen tu část, která se mu hodila. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 12 ve čtvrtém odstavci zamítnutí tohoto návrhu zdůvodnil tím, že mu není zřejmé, na základě jakých osobních zkušeností či vlastních poznatků by právní zástupce žalobce byl schopen vyhodnotit to, že by dvě vozidla zachycená na snímku z radaru měla dokazovat chybné měření a jak by mělo ovlivnit přesnost měření radaru jeho umístění mezi zábradlím a protihlukovou stěnou, když neprokázal, že by v daném oboru měření disponoval sebemenšími odbornými znalostmi, či by alespoň absolvoval odborné školení u společnosti, která předmětný radar vyrobila. Ani samotný žalovaný nedisponuje takovými odbornými znalostmi, aby mohl posoudit a sám vyhodnotit na základě provedení dokazování prostřednictvím návodu k obsluze radaru, zda bylo měřeno v souladu s návodem k obsluze. Vzhledem k tomu by provádění tohoto důkazu nepřispělo k objasnění skutkového stavu věci. Naopak osobou s těmito odbornými znalostmi, na jejichž základě je schopen vyhodnotit správnost ustanovení radaru v souladu s jeho návodem, byl strážník M. N. Toto bylo prokázáno z jeho svědecké výpovědi při ústním jednání dne 12. 2. 2013, protože tento na dotaz správního orgánu uvedl, že u radaru byl kolega H. a on jako velitel hlídky mu pomáhal

při ustavení radaru a kontroloval nastavení pomocí kontrolních snímků a že tato obsluha radaru (tito dva strážníci) absolvovali příslušná školení, které prováděl pracovník firmy ..., pan H. Z uvedeného plyne, že strážník N. absolvoval odborné školení, navíc byl dle jeho svědecké výpovědi osobně aktivně účasten při ustavení radaru, jehož nastavení i kontroloval pomocí kontrolních snímků, a proto ho žalovaný považuje za osobu odborně způsobilou posoudit, zda radar byl ustaven v souladu s jeho návodem k obsluze, což tento svědek v jeho výpovědi i výslovně potvrdil. Tento svědek se vyjádřil i k pochybnosti změření vozidla, když jsou na snímku zachycena dvě vozidla a možnosti ovlivnění správnosti měření, kdy k tomu uvedl, že pokud se v době měření na snímku objeví dvě vozidla jedoucí proti sobě v opačném směru, tak se ze snímku pozná měřené vozidlo tak, že v radaru se nastavuje směr měření, tj. příjezd nebo odjezd, přičemž oni používají pouze příjezd. Při výtisku údajů z radaru se zobrazí i směr jízdy měřených vozidel. Je tam zobrazena šipka a zřejmě se tam zobrazí i text příjezd. Tyto skutečnosti žalovaný ověřil ve výtisku údajů z radaru, když zjistil, že na snímku je skutečně uvedeno, že jsou měřena vozidla na příjezdu a šipka s uvedením změřené rychlosti byla nad vozidlem žalobce, tj. RZ: ... a nikoliv nad druhým vozidlem. Rovněž k další námitce žalobce svědek uvedl, že v případě chybného nastavení přístroje by snímek neukazoval příslušné údaje. Z čehož plyne, že kdyby radar nebyl správně ustaven, tak by k měření vůbec nedošlo. Žalovaný neměl jakýkoliv důvod pochybovat o věrohodnosti, pravdivosti, logičnosti a konzistentnosti výpovědi tohoto svědka, jak bylo zdůvodněno v jeho rozhodnutí na str. 10 ve věci začínající „K posouzení věrohodnosti...“, a proto jí žalovaný neměl důvod neuvěřit a tak na jejím základě byl zjištěn skutkový stav, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Žalovaný dále uvedl, že provedení výslechu druhého svědka, strážníka H. v daném stavu dokazování shledal nadbytečným, protože by nemohl osvědčit více skutečností, než strážník N., protože oba byli společně přítomni ustavení radaru a oba byli k jeho obsluze proškoleni a tak by nemohl čímkoliv přispět k lepšímu objasnění skutkového stavu věci, než toho, při čem byl již současně přítomen svědek strážník N. a o čem již správnému orgánu poskytl svědeckou výpověď.

Nad rámec výše uvedeného žalovaný jako volnou správní úvahu uvedl, že nesouhlasí se závěrem vyvozeným právním zástupcem žalobce bez jeho jakýchkoliv odborných znalostí o tom, že z údajů uvedených na str. 15 návodu k obsluze radaru AD 9T vyvodil, že se při zachycení dvou protijedoucích vozidel sčítají rychlosti obou, když tento jev by pak odpovídal i naměřené rychlosti žalobce ve výši 93 km/h bez odečtení možné odchylky. Žalovaný si rovněž pouze přečetl uvedený návod k obsluze, kde je na str. 15 uvedeno, že u dvojité reflexe „se v takovém případě sčítá rychlost vozidla 2 v protisměru s dvojitou rychlostí vozidla 1. Prokazatelně jsou tyto jevy patrné na nerealisticky vysoké naměřené rychlosti. Protože pro vznik této reflexe je nutné splnění více podmínek, je málo pravděpodobná“, když z tohoto zřejmě plyne, že naměřená rychlost by musela být značně vysoká, což naměřená rychlost ve výši 93 km/h rozhodně není, dle uvedeného by se muselo jednat o dvojnásobek skutečné rychlosti vozidla 1, ke kterému by se ještě připočetla rychlost vozidla 2, tzn., že každé z vozidel by muselo jet rychlostí okolo 35 km/h ($2 \times 35 + 35 = 95$ km/h), což je na konci obce vysoce nepravděpodobné. Rovněž ohledně otázky místa ustavení radaru neshledává žalovaný sám sebe či žalobce schopného bez odborných znalostí k vyhodnocení a posouzení výběru správného místa umístění radaru.

K námitce ohledně nevyslechnutí svědka H., se již žalovaný ve vyjádření k žalobě vyjádřil a své stanovisko v tomto směru zaujal i v samotném rozhodnutí.

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na 7. 5. 2014, u něhož právní zástupce žalobce uvedl, že když dostal žalobce předvolání k nařízenému ústnímu jednání o přestupku, bylo mu sděleno, že kromě jiného bude proveden výslech svědků N. a H., tj. strážníků, kteří se měření rychlosti a zastavení vozidla žalobce zúčastnili. U nařízeného jednání byl osobně přítomen zástupce žalobce. Kromě seznámení se s podklady, tedy s důkazy, které byly do té doby shromážděny, byl proveden i výslech svědka N.. Pokud jde o druhého z předvolaných svědků, H., ten se za přítomnosti právního zástupce úřední osobě telefonicky z jednání omluvil. Už z jejich hovoru bylo patrné, že úřední osoba a svědek, který se omlouval, mají mezi sebou i jiný než úřední vztah. Pokud jde o městské strážníky a úřední osobu, která vedla přestupkové jednání, zástupce ví, že se znají. Pokud jde o úřední osobu, která přestupkové jednání vedla, s touto osobou již několikrát zástupce jednal v jiných přestupkových řízeních a ví, že vždy do protokolu tato úřední osoba nezaznamenává přesný obsah toho, co svědkové uvádí. Proto si musí zástupce dávat dobrý pozor a bedlivě sledovat, co se do protokolu píše. Stalo se mu totiž, v jiném přestupkovém řízení, že svědek, policista uvedl, že neví přesně, jak se s měřicím zařízením zachází a úřední osoba to takto nemínila zaznamenat. Když skončilo jednání o přestupku výslechem svědka N., zástupce se nechtěl z taktického hlediska k některým věcem vyjadřovat a chtěl se k nim vyjádřit až po výslechu svědka H., který měření prováděl. Očekával totiž zcela jednoznačně, že bude nařízeno další ústní jednání o přestupku, ke kterému se svědek H. dostaví. Žádné další jednání se však již nekonalo a zástupce obdržel pouze rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Zástupce nebyl u ústního projednání upozorněn správním orgánem na to, že tento má dokazování za skončené. Zástupce měl za to, že skutečně proběhne další jednání, kde bude svědek H. vyslechnut. Zdůraznil, že v případě žalobce tedy nebyl dodržen ze strany správního orgánu § 36 odst. 3 správního řádu a že byl tedy žalobce výrazně zkrácen na svých právech.

Zástupce žalovaného u tohoto jednání uvedl, že se stanoviskem právního zástupce nesouhlasí, neboť žalobce byl upozorněn v předvolance k nařízenému jednání, že může po skončení jednání se vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí, případně navrhnout další důkazy. U nařízeného přestupkového jednání byl přítomen právní zástupce žalobce, protokol podepsal a musel tedy vědět, že správní orgán neodročil jednání na další termín za účelem výslechu svědka H. Právní zástupce žalobce mohl u nařízeného jednání na výslechu tohoto svědka setrvat a věděl by, zda se jednání za účelem výslechu svědka odročuje či nikoliv. To, že právní zástupce žalobce uvádí, že z hlediska taktického se k některým věcem nevyjadřoval a čekal až na výslech svědka H., je jeho věcí, nicméně i podle stanoviska NSS, vyjádřeného v rozsudku 2As 65/2010 vyplývá, že účastník musí při nejbližší příležitosti sdělit správnímu orgánu, co konkrétně chtěl uvést a jak konkrétně tím byl poškozen, což se v daném případě nestalo, protože právní zástupce neuvedl jedinou skutečnost, kterou by mu správní orgán znemožnil provést.

Zástupce žalobce s tímto nesouhlasil, uvedl, že v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uvedl za žalobce, v čem spatřoval porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

K předloženému snímku měřeného vozidla zástupce žalovaného pak uvedl, že měřicí přístroj AD9 je schopen zaznamenat pouze jedno vozidlo, a to buď příjezdějící nebo odjíždějící. V daném případě je zcela jasné, že rychlost byla měřena vozidla příjezdějícímu, k němuž směřuje i šipka znázorněna na fotografii. Zástupce žalovaného uvedl, že on sám má oprávnění provádět měření rychlosti vozidel, dobře tedy zná návod k použití a z předloženého záznamu jednoznačně vyplývá, že měření bylo prováděno správně. Zcela výjimečně by se

mohlo stát, že dojde k dvojité reflexi, kdy dochází k tomu, že rychlost vozidla 2, tedy vozidlo, které není měřené, se počítá s dvojitou rychlostí vozidla měřeného, což by znamenalo v tomto případě, že by měřené vozidlo žalobce muselo jet rychlostí asi 35 km/hod.

Zástupce žalobce pak uvedl, že pokud by došlo ke dvojité reflexi, tak jak připouští zástupce žalovaného, pak by rychlost zachycených vozidel na snímku se podělila dvěma, jak uvedl žalovaný v první reakci, pak by vozidlo, které řídil žalobce, jelo rychlostí 47 km/h, když žalobce od počátku tvrdil, že zákonem stanovenou rychlost nepřekročil. I pokud by se naměřená rychlost v tomto případě dělila třemi, jak později uvedl zástupce žalovaného, i toto by byla reálná rychlost žalobce v obci, kde je předepsaná rychlost 50 km/h.

V závěrečném návrhu pak žalovaný k námitce žalobce, který se cítí být poškozen na svých právech, které mu přiznává ust. § 36 odst. 3 správního řádu, odkázal na rozsudek NSS č. j. 2As 65/2010 ze dne 9. 2. 2011. Dále pak poukázal na další rozsudek NSS č. j. 5As 24/2009 – 65, kde se uvádí: „Ze správního spisu nakonec vyplývá i to, že Magistrát města Teplice po ústním jednání již nerozšiřoval spisový materiál o žádné další podklady rozhodnutí, přičemž o věci rozhodl relativně krátce po provedeném ústním jednání, tj. dne 8. 1. 2008. NSS uzavírá, že v kontextu posuzované věci bylo nepochybné, že po ústním jednání nebylo předpokládáno další doplnění dokazování a že ústní jednání konané dne 10. 12. 2007 mělo vést k vydání rozhodnutí. Takový závěr lze dovodit již z předvolání k ústnímu jednání, ve kterém byl stěžovatel poučen o tom, že zde bude mít možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Byť tedy k poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo až poté, co správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za kompletní a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Obdobný závěr lze nalézt i v rozsudku č. j. 1As 15/2010 – 90. Žalobce své poškození na svých procesních právech v projednávané věci spatřuje toliko v tom, že dle svého mínění neměl dostatečný prostor vyjádřit se k provedeným důkazům. Žádné nové důkazy, o kterých by snad správní orgán nevěděl, žalobcem později navrženy nebyly. Správní orgán I. stupně pak vycházel pouze z těch důkazů, s nimiž již byl žalobce seznámen.

Skutkové a právní posouzení věci soudem.

Podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že 5. 9. 2012 MěÚ Uh. Hradiště zahájil řízení o přestupku a současně předvolal obviněného M. U. k ústnímu jednání, a to na den 26. 9. 2012 v 8:30 hod. Součástí tohoto předvolání bylo mimo jiné i poučení, že na základě ust. § 36 odst. 3 správního řádu má žalobce možnost na závěr ústního jednání před vydáním rozhodnutí vyjádřit se k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, případně navrhnout jeho doplnění písemnou nebo ústní formou protokolu.

Z tohoto nařízeného jednání se žalobce omluvil, proto byl opětovně předvolán k dalšímu jednání na den 12. 2. 2013 v 8:30 hod a byl mimo jiné opětovně poučen, že na

základě ust. § 36 odst. 3 správního řádu má možnost na závěr ústního jednání před vydáním rozhodnutí vyjádřit se k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění písemnou nebo ústní formou do protokolu. V předvolance k jednání na den 12. 2. 2013 bylo pak mimo jiné také uvedeno, že správní orgán seznamuje žalobce se skutečností, že dne 12. 2. 2013 bude v ústním jednání pokračovat v souladu s ust. § 55 odst. 1 správního řádu provedením výsledku svědků, a to v 9:00 hod str. P. H., strážník Městské policie Staré Město a v 9:30 hod. str. M. N., strážník Městské policie Staré Město.

Ve správním spise se nachází pak přípis svědka H. ze dne 8. 2. 2013, kdy uvedl, že se omlouvá z účasti na ústním jednání ve věci podání vysvětlení jako svědek k řešení přestupku s M. U., které se koná dne 12. 2. 2013. Důvodem omluvy je to, že v uvedeném termínu bude na dovolené na horách.

K jednání 12. 2. 2013 se žalobce nedostavil, dostavil se jeho právní zástupce.

Tohoto dne byl vyslechnut svědek M. N., strážník Městské policie Staré Město. Po jeho výsledku je v protokolu uvedeno, že je to vše, co může k dané věci uvést, protokol s ním sepsaný souhlasí s jeho výpovědí a jako takový jej dne 12. 2. 2013 v 10:50 hod podepisují. Pod tímto protokolem je tedy podpis uvedeného svědka, podpis úřední osoby a také podpis právního zástupce žalobce.

6. 3. 2013 Městský úřad Uherské Hradiště vydal rozhodnutí o přestupku, kdy rozhodl tak, že žalobce je vinen tím, že dne 31. 7. 2012 v 13:08 hod v obci Staré Město na sil. .. v ul. ... v místě podjezdu místní komunikace vedoucí na sídliště ..., u bývalé „panelárny“ řídil ve směru od ... osobní motorové vozidlo zn. .. RZ: ... nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla orgánem Městské policie ... naměřena rychlost jízdy 93 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 90 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost, stanovenou pro jízdu v obci na 50 km/h, tak překročil nejméně o 40 km/h a tím porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a tak se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, neboť v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a za to mu byla uložena dle ust. § 125c odst. 4 písm. d) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu a v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b), c) a ust. § 14 odst. 1 zákona o přestupcích pokuta ve výši .. Kč a dále sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

Krajský soud v Brně se, pokud jde o posouzení kroku správního orgánu I. stupně ohledně ust. § 36 odst. 3 správního řádu uvádí, že z předvolání k nařízenému jednání (celkem 2x) byl v obou případech žalobce poučován ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, když bylo v obou případech výslovně uvedeno, že na závěr ústního jednání před vydáním rozhodnutí se může vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění písemně nebo ústní formou do protokolu.

Dále pak soud zjistil z protokolu ze dne 12. 2. 2013, když k jednání se nedostavil bez omluvy žalobce, ale dostavil se jeho právní zástupce, že u tohoto jednání byly shrnuty

výsledky dosavadního šetření a byl proveden důkaz zhlédnutím fotografie a přečtením jednotlivých listů přestupkového spisu Městské policie Staré Město č. j. ..., který obsahuje: oznámení podezření ze spáchání přestupku, záznam o přestupku, přílohu k oznámení o přestupku, ověřovací list č. 90/12 a dále po zahájení jednání, po seznámení s kompletním obsahem spisového materiálu (včetně písemností vypracovaných správním orgánem, tj. pověření, zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání, výtisk z EKŘ) zástupce žalobce k věci vypověděl, že jeho klient kategoricky nesouhlasí s tím, že by se měl přestupku, který je mu kladen za vinu, dopustit, neboť se domnívá, že ze strany strážníků městské policie došlo k chybnému měření a v tomto směru odkázal na čl. 5 a 6 doplnění odvolání proti rozhodnutí ze dne 14. 11. 2012. Navrhl výslech zasahujících policistů s tím, že se dále k věci vyjádří po provedení těchto výslechů.

Ústní jednání poté pokračovalo, jak vyplývá z protokolu a byl vyslechnut přítomný svědek M. N., strážník Městské policie .

Soud uvádí, že se zcela ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, že k porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu v daném přestupkovém řízení pokud jde o žalobce, nedošlo. Žalobce byl celkem 2x upozorněn v předvolání k nařízenému jednání v tom smyslu, že po skončení ústního projednání přestupku před vydáním rozhodnutí se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí a navrhnout případně další dokazování. Se všemi podklady nacházejícími se ve správním spise, tedy včetně spisu městské policie, byl právní zástupce žalobce seznámen, žalobce se bez omluvy k jednání nedostavil, právnímu zástupci byla dána možnost, jak z protokolu vyplývá, činit dotazy na svědka N. Z protokolu z tohoto dne, po skončení výslechu svědka N. nevyplývá, že jednání by bylo odročováno za účelem provedení nějakých dalších důkazů, ani před skončením tohoto jednání zástupce žalobce provedení žádných dalších důkazů nenavrhl.

Před vydáním rozhodnutí, u jednání 12. 2. 2013, byl tedy právní zástupce žalobce seznámen se všemi podklady pro vydání rozhodnutí, žádné další důkazy nenavrhoval, žádné další dokazování nebylo provedeno a k porušení procesních práv žalobce nedošlo.

Soud cituje z judikatury NSS: Z ust. § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004 vyplývá povinnost správního orgánu dát účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Zákonem není dána forma, jakou tak musí učinit. Z citovaného ustanovení nevyplývá povinnost správního orgánu stanovit účastníkovi lhůtu k realizaci tohoto procesního práva. Pokud se účastníci řízení s podklady rozhodnutí seznámili v rámci ústního jednání a měli možnost se k nim vyjádřit, nelze takovému postupu správního orgánu nic vytknout (podle rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 5. 2008, č. j. 22Ca 92/2007 – 25).

Soud uzavírá, že tato žalobní námitka žalobce důvodná není.

Pokud pak jde o žalobní námitku žalobce, že správní orgány nezjistily řádně a dostatečně skutkový stav věci, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné

pochybnosti (§ 3 správního řádu), ani v tomto směru se soud s touto námitkou žalobce neztotožňuje.

Podle § 50 odst. 3 správního řádu, správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Podle § 50 odst. 4 správního řádu, pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Soud má za to, že přesně v souladu s citovaným zákonným ustanovením správní orgány postupovaly a zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to i bez toho, že by provedly výslech svědka str. H., příslušníka městské policie.

I soudu se jeví provedení tohoto výslechu po provedení důkazů listinných založených ve spise a doplněné o výpověď svědka N., za zcela nadbytečné, neboť z listinných důkazů založených ve správním spise a výpovědi svědka N. bylo zcela jednoznačně přestupkové jednání žalobce prokázáno a mezi těmito důkazy nejsou žádné zásadní rozpory.

Bylo prokázáno, ve kterém místě bylo měření rychlosti vozidla žalobce prováděno, kteří policisté a jakým způsobem rychlost měřili, jaké byly rozhledové podmínky ve vztahu k viditelnosti, zda byli policisté proškoleni k obsluze radaru při měření rychlosti a jak samotné měření probíhalo.

Svědka N. uvedl, že rozhledové podmínky ve vztahu k viditelnosti byly dobré, za jiných podmínek by rychlost neměřili, konkrétní místo měření určil svědek, uvedl, že radar byl umístěn na okraji chodníku, v mezeře mezi zábradlím a protihlukovou stěnou na trojnožce, která je příslušenstvím radaru. Samotnou obsluhu radaru prováděl kolega H. ten je proškolen k obsluze radaru a při měření rychlosti bývá vždy u radaru, instalaci radaru provádí samostatně, svědek kontroluje správnost jeho postupu při nastavení. Někdy mu pomáhá se zaostřením čočky a nivelizací přístroje. Vlastní měření provádí zařízení, strážník H. pouze hlásí údaje o vozidle, které se má zastavit. Svědek pak uvedl, že aby byl radar ustanoven v souladu s návodem k obsluze, je třeba tento návod dodržet. Dále pak uvedl, že on byl velitel hlídky a kolegovi H. tedy pomáhal pouze při ustavení radaru a kontroloval nastavení pomocí kontrolních snímků. Dále uvedl ke svědkovi H., že ten absolvoval příslušná školení k obsluze radaru, které prováděl pracovník firmy ..., pan H. Radar byl ustanoven dle návodu na obsluhu radaru, jeho umístění kontroluje, svědek, v případě chybného nastavení snímek neukazuje příslušné údaje. Na stanovišti pro zastavování vozidel byli kolegové H., K. a svědek. Toto stanoviště bylo před autobusovou zastávkou u firmy Collor lak Staré Město. Svědek pak do přiloženého plánu zakreslil stanoviště měření rychlosti a stanoviště pro zastavování vozidel. Dále uvedl, že vozidlo žalobce bylo celou dobu pod dohledem strážníků, část úseku viděl kolega od radaru, část úseku viděli oni ze stanoviště pro zastavování vozidel a část úseku vidí

z obou stanovišť, takže vozidlo mezi stanovišti je v celém úseku pod dohledem strážníků pro vyloučení možnosti výměny řidiče mezi uvedenými stanovišti.

Na dotaz, pokud se v době měření na snímku objeví dvě vozidla jedoucí vůči sobě v opačném směru, jak je poznat na snímku, které je měřené vozidlo, aby se vyloučily pochybnosti, svědek uvedl, že v radaru se nastavuje směr měření, zda příjezd nebo odjezd, uvedl, že oni používají pouze příjezd. Při výtisku údajů z radaru se zobrazí i směr jízdy měřených vozidel. Je tam zobrazena šipka a zřejmě se tam zobrazí i text příjezd.

Soud, stejně tak jako správní orgán, dospěl k závěru po výsledku svědka N., že provedení dalšího důkazu výsledkem svědka H., který se k jednání nedostavil, omluvil se, by bylo z důvodu zjišťování skutečného stavu věci naprosto nadbytečné, neboť z výpovědi svědka N. bylo prokázáno zcela jednoznačně, v jakém místě a kde měření rychlosti bylo prováděno, jakým způsobem, že bylo provedeno zcela v souladu s návodem a že strážník H., který měření radarem prováděl, byl v tomto směru také řádně proškolen.

Soud tedy po výsledku svědka N. rovněž dospěl k závěru, že měření rychlosti vozidla žalobce, probíhalo správným způsobem, v souladu s návodem, po řádném proškolení strážníka H. a, který měření prováděl s tím, že byla prokázána také skutečnost, že radar byl řádně ustanoven a kontrolován svědkem N.

Soud tedy neví, jaké jiné, nové, zásadní skutečnosti by mohl výslech svědka H. přivést a v tomto směru, pokud jde o zjištění skutkového stavu, nelze správnímu orgánu ani žalovanému nic vytknout, neboť bylo postupováno zcela v souladu s ust. § 50 odst. 3 a 4 správního řádu. Soud také dospěl k závěru po výpovědi svědka N. i s přihlédnutím k přiloženým fotografiím Záznamu o přestupku a textové části, že byla měřena rychlost vozidla žalobce, které bylo vozidlem na příjezdu, což vyplývá, v souladu s tím, co uvedl svědek N., z textové části Záznamu o přestupku i z šipky, která směřuje k vozidlu žalobce.

Soud se tedy ztotožnil se stanoviskem žalovaného, že došlo k měření rychlosti pouze jednoho vozidla, a to vozidla řízeného žalobcem, které bylo vozidlem jedoucím ve směru příjezd.

Bylo tedy bez jakýchkoliv pochybností zjištěno, že naměřená rychlost vozidla řízeného žalobcem byla 93 km/h, po zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h, byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 90 km/h, přičemž v uvedeném místě, a to v obci, je podle zákona stanovena rychlost nejvyšší 50 km/h.

Soud tedy uzavírá, že jednak nedošlo k porušení procesních předpisů a že byl také zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Žaloba není důvodná a soud ji proto dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci měl úspěch žalovaný, proto má povinnost žalobce zaplatit mu náklady řízení, které u žalovaného představují cestovné 2x Zlín Brno a zpět, celkem 392 km (jedna cesta 98 km) vozidlem Škoda Octavia 1,9 TDI s kombinovanou spotřebou 5,1 l nafty na 100 km.

Zástupce žalovaného se zúčastnil 2x soudního jednání u Krajského soudu v Brně, a to 7. 5. 2014 a přednesení závěrečného návrhu a vyhlášení rozsudku 21. 5. 2014. Vyúčtoval cestovné, a to dle vyhl. č. 435/2012 Sb., které činí celkem 2.170 Kč a dále požadoval parkovné 2x 80 Kč, celkem 2.330 Kč.

Tyto náklady byly žalovanému přiznány a má povinnost je zaplatit neúspěšný žalobce.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. května 2014

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně